

WOLKROVINY

Červen 2017

Číslo 37

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Exkurze do Budapešti.....	4
Majáles.....	5
Rozhovor s organizátorkami majálesu	5
Fejeton – majáles	6
Duha neboli Neznámý svět (pátý díl)	8
Téma čísla: Maturity	9
Rozhovor s maturanty	9
Anketa ohledně maturit	14
Rozhovor s učitelem: Mgr. Aleš Pospíšil	18
Post skriptum	20
Rosettská deska	24
Vítej v mém životě.....	24
Bienvenue dans ma vie	24
Добро пожаловать в мою жизнь!	25
Willkommen in meinem Leben	25
Welcome to my life	26
Bienvenidos en mi vida	27
Básně studentů	28

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u čtení posledního letošního čísla školního časopisu. Jako šéfredaktor jsem v jeho čele strávil zatím sedm měsíců a nutno podotknout, že jsem za tuto zkušenost rád. Setkal jsem se díky ní s velice zajímavými lidmi a zažil nové věci. Za to bych chtěl, vám čtenářům, bez nichž by tato činnost neměla smysl, poděkovat.

V tomto čísle jsme pro vás přichystali článek o studentském majálesu nebo například rozhovory o maturitách. Těšit se můžete i na stálé rubriky Post scriptum a rozhovor s učitelem.

Chtěl bych vám popřát příjemné čtení a krásné prožití letního volna. A abyste nám příští školní rok zůstali věrní.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

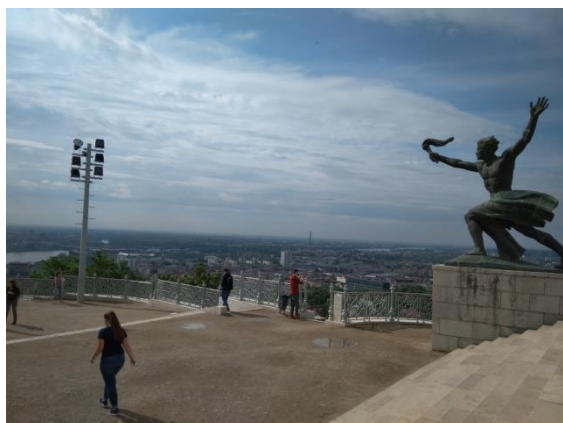
Exkurze do Budapešti

Ve středu 16. 5. se skupina asi čtyřiceti zájemců z naší školy vydala za pedagogického doprovodu pana učitele Vratislava Havlíka a Jaromíra Vančy na třídní exkurzi do Budapešti.

Prohlídku města jsme zahájili už ve středu odpoledne, kdy jsme prošli centrum a zastavili se u několika památníků.

Hlavní náplň výletu však přišla ve čtvrtek. Tehdy jsme totiž navštívili budovu budapeštského Parlamentu, monument na hoře Gellert nebo náměstí Hrdinů.

Exkurze pak byla další den zakončena prohlídkou slavné tržnice a Rybářské bašty.

Majāles

V pátek 4. 5. se v celém Prostějově konal už tradiční studentský svátek – majáles. Školy během něho jako každý rok vyšli do ulic v převlecích a s připravenými čísly. Naše gymnázium si ve spojitosti s již konanou školní akademií nachystala téma Hunger Games.

Rozhovor s organizátorkami Majálesu

Pro květnové číslo jsem se rozhodl malinko vyzpovídat organizátorky letošního Majálesu, Ilonu Koudelkovou a Kláru Kocourkovou ze septimy B.

1) V jakém pořadí jste začaly s přípravou?

Nejprve jsme se rozhodly pro téma Hunger Games, protože nám přišlo jako téma, na kterém se dá stavět nejen, co se týče oblečení, ale i příběhu, choreografie, líčení a v podstatě celého průvodu. Líbila se nám možnost dvojitého výběru (křiklavý Kapitol vs. zemitý Kraj), takže si každý mohl vybrat to své. Scénku jsme měly vymyšlenou už z Akademie, takže jsme si ji jen párkrát osvěžily a bylo hotovo.

2) Víím, že organizace Akademie a Majálesu spočívá na všech třetácích. Kdo začal jako první?

Jako první jsme začali my sami (myslíme naši třídu), ovšem jak už to tak někdy bývá, nesešel se dostatečný počet nápadů, a tak jsme se rozhodli přemluvit naše známé i z ostatních tříd, což nám poměrně značným způsobem zkomplikoval sportovní kurz, protože bylo celkem obtížné se všemi námi plánovanými aktéry.

3) Jakým způsobem probíhala samotná tvůrčí činnost? Došlo i k nějakým zásadnějším konfliktům?

K ničemu zásadnějšímu nedošlo. Samozřejmě jako při každé větší akci došlo k menším mráčkům na naší pracovní obloze, ale nic, co by nějakým negativním způsobem ovlivnilo naše společné dílo.

4) Jak byste zhodnotily aktivitu studentů napříč ročníky?

Celkově jsme s jejich aktivitou velmi spokojené, překvapil nás vysoký počet účastníků v průvodu. Podle našeho očekávání se aktivněji zapojily zejména mladší ročníky (což je logické, protože je to pro ně nová, neznámá zkušenost), přístup starších ročníků byl poněkud laxnější, ale jak už jsme řekly, nic, co by vyloženě bránilo našim snahám

5) Co byste poradily dalším ročníkům, které se chystají v nadcházejících letech k organizaci tak náročného projektu, jakým je studentský svátek?

Nejdůležitější je nepodcenit přípravu a včas začít pracovat na tématu, kostýmech a pojetí scénky (jestli to bude taneční vystoupení, nebo herecká scénka)

6) Jaké je vaše nejoblíbenější téma od vašeho nástupu na naši školu?

Naše nejoblíbenější téma bylo 101 dalmatinů, protože nám připadalo nejzábavnější a přitom také i divácky nejatraktivnější.

7) Kdy jste začaly s přípravou?

Prvotní práce začaly na přelomu února a března (po naší exkurzi do Bruselu).

8) Dovolte mi ještě závěrečnou otázku: Je někdo, komu byste rády poděkovaly za podporu nebo za pomoc?

Samozřejmě, naše poděkování patří výtvarkářům za krásné cedule (a také za jejich enormní počet) a paní učitelce Svozilové, bez které by se nám to takhle krásně nepovedlo.

Fejeton – majáles

Majáles je den, kdy slaví všichni studenti. Během jednoho dne uvidíte to, co nemáte šanci vidět za celý rok. Představte si, že pozdravíte Supermana. Právěho Supermana, chápete to? A co uděláte jako správný fanoušek. Přece hromadu fotek. Nebo uvidíte třeba milion klaunů. Pro ty, kteří je nemají rádi, je to asi smrt, což trochu i chápou, protože jsou ti roztomilí klauni a ten zbytek jsou ti děšiví, co způsobují fobie.

V tento den je naprosto normální vidět nenormální. Takže když potkáte například zpívající modré mužičky, nebojte se, nezdá se vám to. To si jen nějaká škola vybrala za téma Šmouly.

Kdybyste byl čistě náhodou ten šmoula, dám vám pár rad. Pokud to

tedy chcete přežít bez tělesné újmy (že to zvládnete bez újmy psychické, vám nezaručím), vezměte si s sebou špunty do uší a pastilky proti škrábání v krku. Jinak se nevyhnete „příjemné“ bolesti hlavy, ale vyhnete se ústnímu zkoušení následující den. A ta nejlepší rada je: nenápadně se vytratit, dokud to jde. Budete mít volný den.

Ale když už se chystáte zúčastnit, budete na tom podobně jako opičky v zoo, na které se dívají malé děti a ťukají u toho na sklo. Malý rozdíl je v tom, že na vás mávají trochu větší „děti“ a fotí vás. Ty fotky potom nebudete chtít vidět, věřte mi.

Paradoxní na tomto dni je, že je to svátek a my se učíme. Sice je to jen pár hodin, ale všichni víme, jak to začíná a později končí. Hodně pozdě to končí. Ano, jsme tam až do půl čtvrté. Lidé na státní svátek nepracují, co kdybychom se neučili?

Autor rozhovoru: Martin Dobeš, O5.A
Autor fejetonu: Laura Hanousková, 1.A
Zdroj fotografií: Marek Gerhard

Duha neboli Neznámý svět (pátý díl)

Připadalo mi, že mi snad vyrve všechny údy z těla, když se mnou smejkal, ale nakonec se zastavil a hodil mě na koberec v jedný luxusní komnatě. Před tím kobercem se tyčilo vznešené starobylé křeslo, na němž seděl obtloustlý muž ve vojenský uniformě a hladil si svůj hustý černý knír.

„To je on?“ vyštěkl na strážce, který mě přivlekl a začal si mě měřit nedůvěřivým pohledem. „Ano pane! Přesně jak jste si přál.“ vyjekl vyděšeně a mě v tu chvíli hrozně pobavilo, jak se klepal jako sulc a jeho dvoumetrová postava se bázlívě přikrčovala.

„JE TU SNAD NĚCO K SMÍCHU?!!!!!!“ zaburácel voják a já na tom v tu chvíli nebyl o moc líp než strážnej. „Ne, pane.“ vykoktal jsem ze sebe a doufal, že zním dostatečně pokorně. Vzhledem k tomu, že se na mě najednou zadíval skoro až otcovským pohledem, mi to zřejmě vyšlo. „Vstaň, chlapče!“ pokynul mi a já ho radši poslech (nikdy nevíte, co se takovému šílenci může honit hlavou). „Tebe by asi zajímalo, proč jsem po tobě vyhlásil pátrání a nechal tě sem předvést. Řekněme, že si jako jediný v této zemi pamatuješ něco, co všichni ostatní milosrdně zapomněli. A to poslední, co zrovna teď potřebuji, je, aby se jim vrátila paměť. Víš, lidé bez paměti se dají snadno zmanipulovat. Jsou jako ovce, jen je nahnat do ohrádky, zavřít za nimi dveře a jako dobrotivý pastýř dbát na to, aby dělali jen to, co chci já. Proto jsem nechal

všechny své protivníky vyhladovět v podobných celách, v jaké jsi dnes spal ty. Proto jsem nechal celou zemi zahalit duhovou barvou. Ostré světlo snadno podráždí zrak a tím pádem nikoho ani nenapadne, aby šmejdil po okolí a mohl tak nacházet věci, kterých se obtížně zbavuje, ale ještě hůře využívají k mým účelům. Asi se chceš zeptat, jak to, že tě tedy našla tvá, ehm, kamarádka, vid'? Jednoduše: její rodiče byli mými hlavními odpůrci. Podněcovali nepokoje proti mé vládě a měli poměrně slušný vliv u běžného lidu i u vzdělců. Proto jsem je také nenechal jako jediné vyhladovět, ale před zraky celého města (a díky speciálním kamerám, vlastně i celé země) pro výstrahu zbičovat. Jejich dcerunka se nám začala ukrývat, ale i díky tobě je jen otázkou času, než se opět šťastně shledá se svými drahými rodiči. Budou mít dost času si všechno povyprávět. V ZEMI!!!“ a diktátor se začal zlověstně smát. Smál se tak nahlas a tak zle, že začaly popraskávat okenní tabule a já opět omdlel.

Autor: Martin Dobeš

Téma čísla: Maturity

V květnu se na naší škole konaly písemné i ústní maturitní zkoušky. Teď, když už jsou známy výsledky a nervozita opadla, jsme se zeptali několika studentů čtvrtého ročníku, co si nejen o zkouškách, ale i o škole myslí.

K tomu jsme ještě připravili anketu, kdy jsme se ptali zhruba 40 studentů, jaké jsou jejich pocity ohledně písemek, nebo kam se chystají po střední škole.

Rozhovor s maturanty

1. Jak dlouho jste se na maturitu připravovali?

Eliška Buršová: Knížky jsem začala číst před začátkem prázdnin. Průběžně jsem se začala učit otázky od začátku listopadu. V té době jsme také začali psát v semináři písemky na maturitní otázky. Intenzivně jsem se začala učit měsíc před maturitní zkouškou.

Aneta Marvanová: Záleží, o který předmět se jedná. Na biologii jsem se připravovala, dá se říct, už o září, protože nás k tomu vedla paní učitelka. Chemii jsem začala nějak 2-3 měsíce před maturitou. A co se týká angličtiny, tam se toho moc naučit nedá, buď ten dotyčný umí anglicky, nebo ne. A čeština je lehká v tom, že se učí rychle, pokud ty knihy máte přečtené. Takže s češtinou jsem začala podstatně později.

Veronika Boudová: Na písemnou část jsem se připravovala vždycky den dopředu, kdy jsem si přečetla zásadní věci, abych je měla v živé paměti, a na

ústní část jsem se připravovala 2 týdny dopředu.

Anna Soldánová: Asi celé druhé pololetí, ale nejvíce intenzivní byl určitě „svaták“.

Adéla Navarová: Tak přijde na to, na který předmět. Například maturitní četbu jsem se snažila číst už od prváku, i když jsem teda popravdě většinu knížek přečetla až v průběhu čtvrtáku. Co se didaktických testů týče, na ty jsme se připravovali během školního roku v hodinách češtiny vyplňováním testů z předchozích let. Na francouzštinu jsem se učila během svaťáku, ale většinu otázek jsme stejně projeli ve dvouletém semináři francouzštiny. Stejně tak angličtinu, jak písemnou tak ústní část, jsme trénovali v hodinách, sama jsem se na angličtinu podívala až den před maturitou. Nejvíce času mi asi zabrala příprava na maturitu z výtvarné výchovy, protože se skládala z několika částí. Časově nejnáročnější byla výroba maturitní práce, jíž měl být „užitý předmět z netradičního materiálu“, v mém případě lustr ze zkumavek. Na tom jsem pracovala asi měsíc a bohatě mi to stačilo.

Tomáš Ovad: Upřímně, 8 let. Knížky ze seznamu jsem četl průběžně ve volném čase, nebral jsem to ani tak

jako povinnost. Po celou dobu studia jsem se spoustu věcí učil sám doma a díky různým soutěžím jsem s maturitním učivem příliš zápasit nemusel. Od září jsem si uspořádával otázky v elektronické podobě – nebo spíš si jen uklízel v počítači. Od ledna jsem pak opakoval hlavně tím, že jsem pomáhal s přípravou ostatním kamarádům.

2. Který předmět a která část vám přišla nejtěžší?

Eliška Buršová: Oproti většině mých spolužáků mi přišla těžší ústní zkouška. Nejtěžší pro mě byla zkouška z českého jazyka.

Aneta Marvanová: Rozhodně písemná část, především didaktický test z českého jazyka.

Veronika Boudová: Žádná část mi asi nepřišla nějak extra těžká, ale čeho jsem se nejvíc bála a na co jsem se nejvíce připravovala, byla ústní zkouška ze zeměpisu.

Anna Soldánová: Jednoznačně didaktický test z češtiny.

Adéla Navarová: Osobně mi asi přišla těžší ústní část, navíc jsem z ní byla mnohem víc nervózní. Nejtěžší ale pro mě nebyla maturita jako taková, spíš pro mě byl nadlidský úkol se donutit poctivě učit a ničím a nikým se nerozptylovat.

Tomáš Ovad: Nejtěžší pro mě byla slohová práce z českého jazyka. Ačkoli mě psaní velice baví a nemyslím si, že bych s ním měl zásadní problémy – centrální hodnotitelé mohou mít jiný názor, aniž by ho museli nějak zvlášť zdůvodňovat. Ve výsledku jde spíše o vytvoření schematického textu podle oficiální příručky a o doufání, že bude konkrétnímu učiteli vyhovovat. Já jsem

měl nakonec štěstí, bohužel však někteří spolužáci ztráceli podivně mnoho bodů – přestože vždy píšou vynikající práce.

3. Změnili byste něco na celkovém pojetí maturit?

Eliška Buršová: Na celkovém pojetí bych nic neměnila.

Aneta Marvanová: Ne, nemám co vytknout.

Veronika Boudová: Nezměnila. Myslím, že takhle jsou sestavené vhodné.

Anna Soldánová: Určitě hodnocení slohových prací (především z češtiny), protože je hrozně neobjektivní.

Adéla Navarová: Vzhledem k tomu, že nejsem typ, co by si stěžoval, bych nic neměnila. Jenom mám trochu rozporuplné pocity ze státní maturity, především z angličtiny, kterou by podle mě student gymnázia napsal i nohou.

Tomáš Ovad: Určitě zmíněné slohové práce, ale jinak se státními didaktickými testy osobně souhlasím. K profilovým zkouškám bych přidal ještě školní písemné testy, založené na průřezu všemi tématy, protože ústní zkoušky se zabývají prakticky pouze jedním. Vzniklo by tak více prostoru na přemýšlení v kontextu celého předmětu a také na určité oblasti, na které je během klasické 15minutové zkoušky málo času (např. výpočty v chemii).

4. Před kterým učitelem jste byli nejvíce nervózní?

Eliška Buršová: Před Mgr. Helenou Chaloupkovou, která byla i mojí třídní učitelkou.

Aneta Marvanová: Nedá se říct, že bych byla nervózní před učitelem. U všech předmětů jsem měla zkoušející, se kterými jsem se naopak cítila klidnější. Člověk je více vystresovaný z dané otázky, než aby se soustředil na učitele.

Veronika Boudová: Nejvíc nervózní jsem byla asi u pana profesora Kolaříka, protože mě neučil a nevěděla jsem úplně, co od něho čekat.

Anna Soldánová: Asi před žádným. Všichni se mile usmívali, a to mě hodně uklidnilo a povzbudilo.

Adéla Navarová: Nejvíc nervózní jsem asi byla před panem učitelem Markem a panem učitelem Pospíšilem. Ale to zřejmě pramení z mé nervozity před muži obecně.

Tomáš Ovad: Nejistý jsem byl z neznámého pana předsedy. Zpočátku mi připadal urýpaný, ale nakonec se ukázalo, že jsem mu křivdil a byl celkem sympatický. S ostatními učiteli jsem vždy velmi dobře vycházel (aspoň věřím) a i když jsem si zachovával určitou pokoru, na zkoušky jsem se v jádru upřímně těšil.

5. Mohli byste jmenovat tři

učitele, kteří vás během studia nejvíce ovlivnili?

Eliška Buršová: Nejvíce mě ovlivnila Mgr. Eva Becková, která mě rok učila angličtinu. Dále pak Mgr. Helena Svozilová a Mgr. Jakub Haluza, kteří mě učili ze základů společenských věd. Tito učitelé se postarali, abych si z jejich hodin odnesla nejen školní učivo, ale i něco do života.

Aneta Marvanová: To je těžké, protože každý mě ovlivnil nějakým způsobem. Ale pokud bych měla někoho jmenovat, tak rozhodně paní profesorka Chaloupková, protože člověk se snažil vyjadřovat na úrovni a slušně, a to je dle mého názoru velmi užitečné do života. Dále paní profesorky Svobodová a Hájková. Díky nim mě bavily dané předměty, které jsem potřebovala, naučila jsem se toho mnoho, a to je důvod, proč to jdu dále studovat.

Veronika Boudová: Je těžké jmenovat jen tři, každý mě ovlivnil v něčem jiném a jsem ráda, že jsem se díky nim mohla spoustu nových věcí naučit.

Anna Soldánová: Nejvíc mě ovlivnil náš třídní učitel Ivan Mlateček, díky němuž jsem se vlastně rozhodla studovat práva. Dále pak určitě paní profesorky Hnízdilová a Oříšková.

Adéla Navarová: Tak to je záludná otázka. Myslím si, že mě určitým způsobem ovlivnili všichni učitelé, kteří mě za ty roky na GJW učili, ale asi nejvíc ze všech paní učitelka Marion Bérard, které musím moc poděkovat nejen za to, jak perfektně mě i celou třídu dokázala naučit francouzsky, ale i za její vřelost, štědrost, přátelskou a příjemnou atmosféru, jakou vždy v hodinách uměla vytvořit a velikou

pomoc při přípravě k jazykovým zkouškám DELF, maturitě i na vysokou školu. Já osobně jsem díky ní našla ve francouzštině takové zalíbení, že jsem se jí rozhodla dále studovat. A nedokážu si představit nikoho, kdo by mě dokázal na toto mé další studium připravit lépe, než právě ona. Těžko říct, kdo z ostatních učitelů na mě měl podobně velký vliv, možná moje třídní učitelka Šárka Lakomá, díky níž jsem se dlouhou dobu věnovala biologii. Ale vybrat někoho třetího je pro mě už opravdu hodně těžké. Za zmínku určitě stojí paní učitelka Helena Chaloupková, která mě od primy do kvarty učila češtinu a myslím, že nejenom mě ale i celé naší třídy jistým způsobem přirostla k srdci. V dalších letech jí vystřídala paní učitelka Lucie Pavlíková a k maturitě nás dovedl pan profesor Pospíšil.

Tomáš Ovad: Všichni pro mě byli velice důležití a mohl bych jmenovat spoustu z nich, na které nikdy nezapomenu. Pokud bych přeci jen měl vybrat tři, byla by to paní profesorka Hájková, díky které jsem si zamiloval přírodní vědy a studium vůbec. Dále by to byly paní Becková a Průšová, které mi věnovaly spoustu času (přestože mě samy neučily), a získal jsem díky nim celou řadu zkušeností, se kterými se na střední škole člověk málokdy setká.

6. Nějaký zážitek z GJW, na který nikdy nezapomenete?

Eliška Buršová: Zážitků je tolik, že je velmi těžké vybrat jen jeden. Ovšem nejvýraznějším byl zřejmě náš maturitní ples.

Aneta Marvanová: Tak například neustále tzv. „záchvaty smíchu“ v hodinách. Ale na co já a ani mé kamarádky nezapomeneme, je hodina zeměpisu ve 2. ročníku. Holky běžně používaly taháky a procházelo jim to. Na konci roku jsem se rozhodla, že ho teda taky vyzkouším. A dopadlo to tak, že jsem tahák jen vytáhla a už jsem měla za pět. Takže od té doby jsem ho radši nepoužila. Pro jistotu...

Veronika Boudová: Maturita. To asi mluví za vše.

Anna Soldánová: Asi se nedá vybrat jen jeden. Ale v paměti mi zřejmě nejvíce zůstane exkurze do Prahy a konkrétně třeba návštěva Národního divadla, z jehož střechy máme krásnou třídní fotku.

Adéla Navarová: Pro mě byl jeden velký zážitek, na který nikdy nezapomenu, celé studium na GJW.

Tomáš Ovad: Opět by jich mohly být stovky, ale vybral bych nejspíš oktávanskou literárně-historickou exkurzi do Prahy. Jakýkoli čas strávený v třídním kolektivu jsem bral jako cennost a společné čtyři dny v okouzujícím hlavním městě o to víc.

7. Je něco co byste chtěli vzkázat nebo poradit budoucím čtvrtákům?

Eliška Buršová: Ať nepodcení přípravu a každou maturitní otázku si projdou aspoň jednou. Taky přeji pevné nervy, protože je hodně stresující vybírat vysokou školu a současně se připravovat na maturitní

zkoušku. A hlavně...všechno nějak dopadne.

Aneta Marvanová: Aby si vše připravili, a pak se jen učili. Taky jsem si říkala, že mám čas, jenže pak jsem zjistila, že jsem měla začít dříve. Ať si vše rozvrhnou a potom to pro ně bude mnohem lehčí.

Veronika Boudová: I když vám všichni budou říkat, že maturita je formalita, tak to určitě nepodceňte, protože i když vám učitelé pomohou tak úplně všechno z vás tahat nebudou a nemůžou. Tak se pořádně připravte.

Anna Soldánová: Určitě to, že maturita není tak hrozná, jak se o ní tvrdí. A že poslední rok je ten nejlepší.

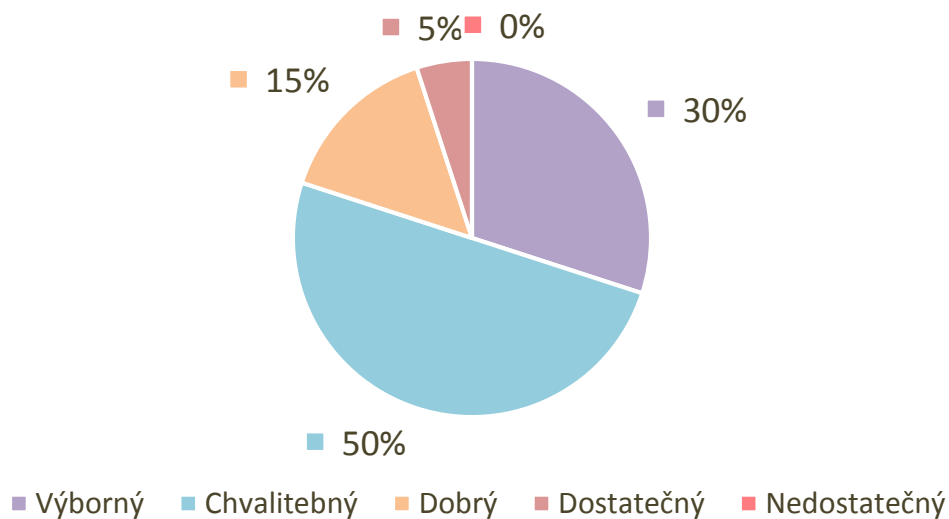
Adéla Navarová: Hlavně ať si ten poslední rok užijí se vším, co k němu patří, a maturity ať se nebojí. Na druhou stranu bych jim moc nedoporučovala se na ni vykašlat úplně, to by se nemuselo vyplatit. Zase až taková sranda to není. Nejdůležitější je ale podle mě nenechat vše na poslední chvíli, což asi budoucí čtvrtáci ještě mnohokrát uslyší z různých stran. Já sama jsem to slýchávala dennodenně. No, stejně to nepomohlo. V každém případě všem přeji u maturity mnoho štěstí, krásné otázky, pevné nervy a úspěch u přijímaček na jejich vysněné školy. A ještě něco, na pasování nikoho nešetřete.

Tomáš Ovad: Určitě to, aby se nenechali proslulými „květnovými aktivitami“ příliš vystresovat, a maturitní ročník si naplno užili, protože z celého studia jim nabídne ty vůbec nejkrásnější vzpomínky.

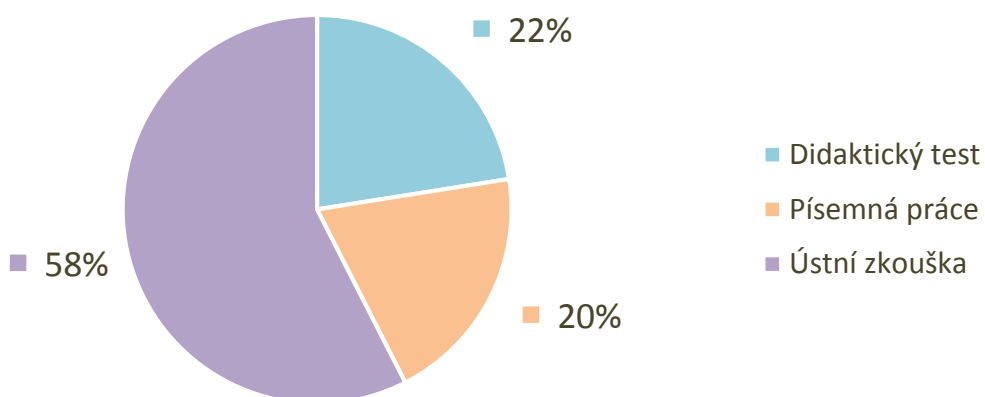
Autor: Dominik Zajíček

Anketa ohledně maturit

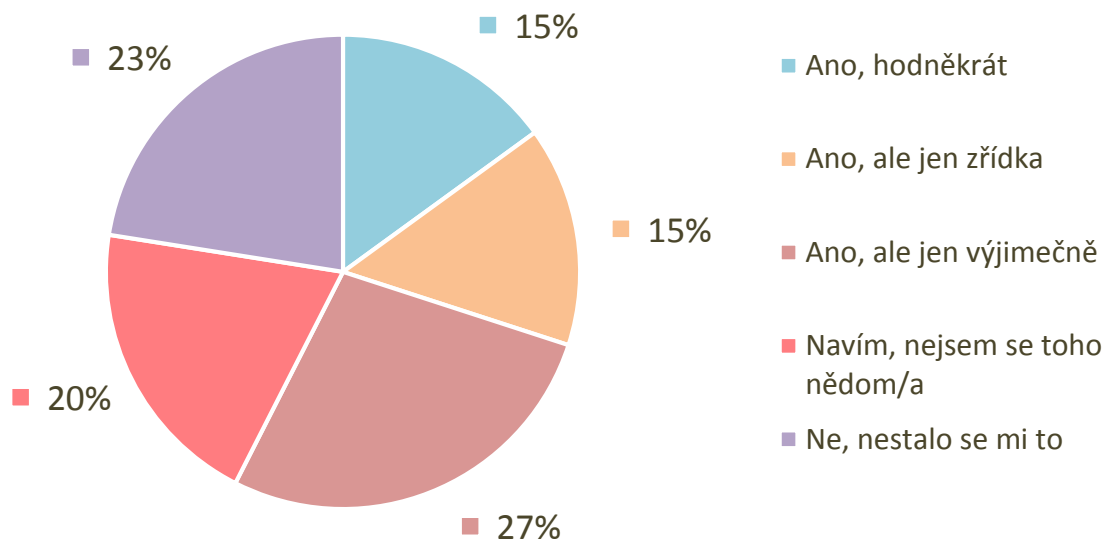
Jak byste hodnotili Váš celkový úspěch?

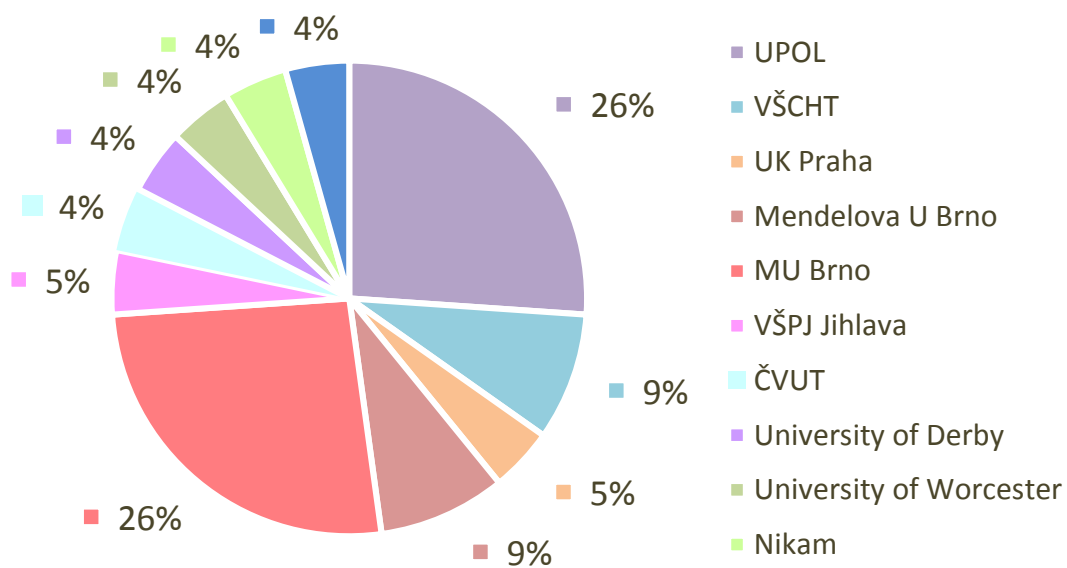
V jaké části zkoušky z českého jazyka a literatury se Vám vedlo nejlépe?

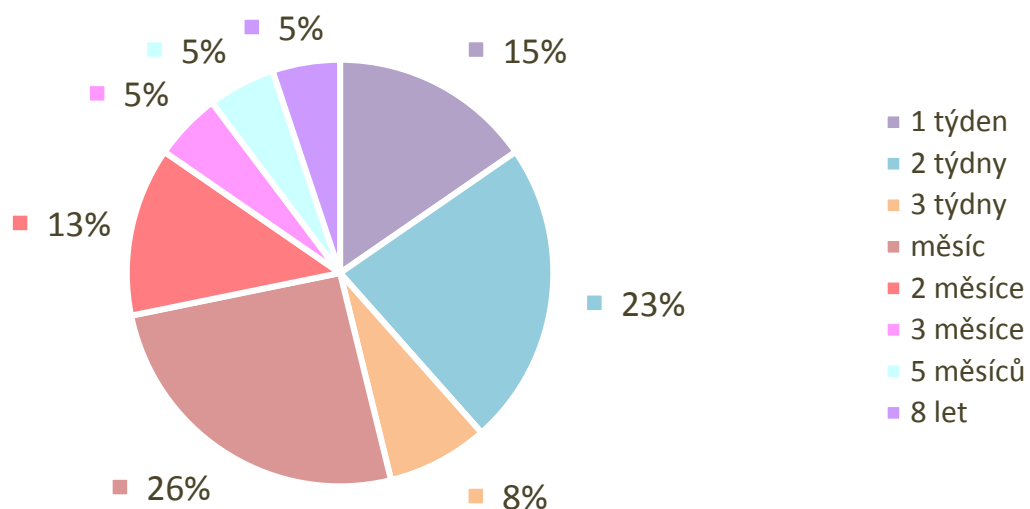
Ovlivnil stres Vaše odpovědi? (vynechali jste něco, co jste chtěli říct; zapomněli na něco atd.)

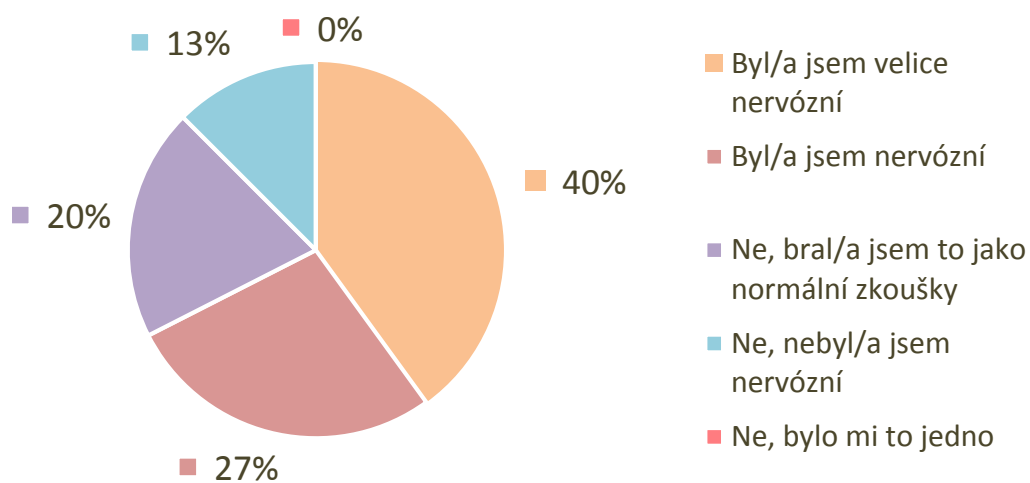
Kam se chytáte na vysokou školu?

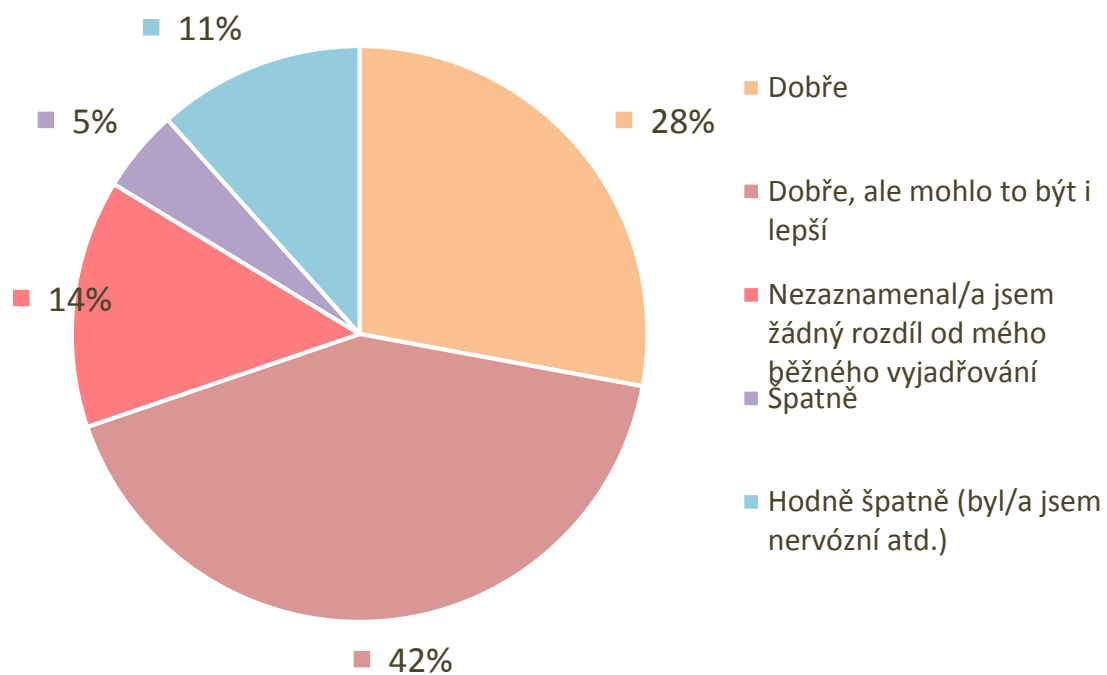
Jak dlouho jste se na maturitu připravovali?

Jak jste na tom byli se stresem před zkouškou? Byli jste nervózní?

Jak se Vám při zkoušce mluvilo?

Rozhovor s učitelem: Mgr. Aleš Pospíšil

Jménem školní redakce vás vítáme při čtení dalšího ze série rozhovorů s pedagogy naší školy. Tentokrát jsme vyzpovídali pana profesora Aleše Pospíšila, který na našem gymnáziu učí již dlouhá léta. Řada studentů ho může znát z hodin českého jazyka nebo dějepisu.

1. Jak dlouho už na tomto gymnáziu učíte?

To bude dlouhé počítání... Bude to již déle jak 30 let.

2. Kterou školu jste si vybral pro svá studia?

Svá studijní léta jsem strávil na Filozofické fakultě univerzity Palackého v Olomouci.

3. Odkud pocházíte?

Pocházím z menší vesničky, z Ochozu u Konice.

4. Učíte český jazyk a dějepis. Co je blíž Vašemu srdci a z jakého důvodu?

Tak jednoznačně dějepis. Jednak proto, že je zajímavější a potom také proto, že v něm najdeme přece jen více souvislostí a návaznosti než v českém jazyce, Dějiny jsou zkrátka zajímavější a pestřejší.

5. Jak si rozumíte se studenty gymnázia? Jak se podle Vás změnil přístup studentů ke studiu?

Ke změně určitě došlo. Za posledních 10 let se přístup studentů vyvíjí tím směrem, že si oni sami odmítají brát informace i z jiných zdrojů než si je jen odnášet z výuky. Jsou zvyklí se „nadrtnit“ látku na test a po písemce ji zase vypustit, takže z toho potom vznikají škatulky, jedna škatulka rovná se jedna písemka a druhá škatulka potom druhá písemka a mezi nimi je obrovská bariéra. Podle mě je tedy největší problém to, že nedokáží pracovat s informacemi a dávat si je do souvislostí.

6. Jak Vás baví samotná výuka? Je něco, co byste na ní změnil?

Se studenty se snažím vycházet a chovat se k nim jako k dospělým lidem, což je asi základní předpoklad. Rozhodně z nich nedělat méněcenné či hloupé jedince. Dovolil bych si říct, že mě samotná výuka baví a přiznám se, že lepší vztah mám ke starším studentům, jelikož se s nimi dá mluvit trochu na úrovni. S mladšími to zase až tak dobře neumím.

7. Co rád děláte ve svém volném čase?

Ve volném čase si tak doma něco kutím. Věnuju se i sportům. Rád plavu nebo třeba jezdím na kole.

8. Co se Vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolkerova?

Tradice, určitě tradice, která zatím funguje, ale stále se musí dělat něco pro to, aby fungovala dál, což je v současné době trošku problém.

9. Tradiční série „To nebo to“

a. film x kniha

Kniha.

b. léto x zima

Léto.

c. město x vesnice

Vesnice.

d. Jste spíše ranní ptáče x noční sova?

Ranní ptáče.

e. Na střední škole jste dával přednost fyzice x chemii?

Fyzice.

f. Česká republika x zahraničí

Česká republika.

g. zelenina x ovoce

Zelenina.

Post skriptum

Vítáme vás u čtení dalšího z rozhovorů s významnými absolventy. Do posledního čísla tohoto školního roku jsme pro vás vyzpovídali Miloše Mlčocha. Na gymnázium studoval v letech 1978 až 1982. V současné době působí v Národním ústavu pro vzdělávání v Praze a věnuje se také poezii.

1. V jakých letech jste na Gymnázium Jiřího Wolкера studoval?

Na gymnázium jsem nastoupil před 30 lety, studoval jsem tady od roku 1978 do roku 1982.

2. Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta?

Jak jinak než s úsměvem! V prváku jsme byli vyjukaná parta kluků a hráli jsme si na haury, ve druháku jsme utužovali kolektiv na rajčatové brigádě, ve třetáku nám patřil celý svět a ve čtvrtáku jsme řešili hlavně maturitu a co potom... Byli jsme klukovská třída, vedle v béčku zase sedělo 30 děvčat.

Šlo zřejmě o experiment tehdejšího ředitele Jiřího Lochmana, ale my jsme to někdy chápali jako bariéru, kterou je třeba neustále překračovat. Naštěstí nás vedení školy posílalo i s béčkem na společné akce, hlavně na brigády. V Tvorovicích na poli vznikla naše poeticko-spiklenecká skupina, vydávali jsme si vlastní ujeté básničky, které měly osobitý výtvarný doprovod. Parodovali jsme sami sebe, spolužáky i profesory, skrytě jsme se snažili tu a tam propašovat i něco z politiky. Některé z komiksů nakreslil dnes už nežijící Franta Látal.

Z předmětů jsem měl nejraději zeměpis. Pro spolužáky jsem imitoval soudruha ředitele, který nás drtil a vyžadoval podrobné znalosti. Chodil pozdě do hodin, takže jsem měl prostor. Jednou selhal hlídač a „Jura“ stál ve dveřích. S nadšením jsem pokračoval ve výkladu o Jamajce, vyřvával jeho slova „... to není bauxit, to je boxit, ty blbče!“, nebo „...á výborně, nedostatečná...“ a až po delší chvíli si všiml, že něco není v pořádku. Soudruh ředitel nehnul ani brvou a řekl: „Á výborně, pokračuj! A víš co? Ode dneška budeš vést hodinu, dokud nepřijdu, a uděláš na tabuli zápis, jo?“ No a tak to fungovalo do konce školního roku.

3. Jak se podle vás změnilo školství od doby, kdy jste na školu chodil vy?

Změnilo se toho hodně, hlavně žáci a jejich možnosti, zájmy, chování. Změnily se také formy a metody práce vyučujících. Dnes se prosazuje tendence, aby se vycházelo z potřeb žáka. Záměrem je vytvářet atraktivnější

vyučování, školní prostředí je liberálnější, svobodnější než dřív.

4. Po střední jste nastoupil na Univerzitu Palackého v Olomouci. Proč jste si vybral právě tuto školu a jaký obor jste zvolil?

Mým tajným a nesplněným přáním bylo stát se sportovním komentátorem, se spolužákem Mirkem Kolečkářem jsme si cestou autobusem nahazovali výsledky atletických mítinků, fotbalových, hokejových a tenisových zápasů. On fandil Spartě a já Slavii. Dodneška spolu hrajeme debla. Šel jsem na filozofickou fakultu, na obor učitelství čeština - dějepis. Historie mě fascinovala, zvláště pak přednášky pana doktora Sedláčka o starověkém Egyptě, líbily se mi také pomocné vědy historické - heraldika, čtení ve švabachu a kurentu, díky paní doktorce Bauerové jsem měl rád staroslověnštinu. To nás navedlo k námětu naší první frašky se zpěvy, nazvané Příchod věrozvěstů. Protože se nám všichni řehtali a jednou nás dokonce vážně pochválila i paní doktorka Štěrbová, hráli jsme každý rok dvě nebo tři představení. S Přemou Štrajtem jsme psali texty a hudbu nám dělal skvělý kytarista Jirka Meloun a klávesák Vláďa Jarocký. Jediným neautorským kouskem byla jednoaktovka Woodyho Allena „Smrt klepe na dveře“.

Na katedře bohemistiky tehdy působily osobnosti jako doktor Galík (přednášel i o zakázané literatuře), docent Skalička, lingvisté Edvard Lotko, Jiří Černý a největší eso Miroslav Komárek. Měli jsme z něj velký vítr, protože kromě neuvěřitelných znalostí

také dost vyhazoval. Nás s Přemou vyhodil taky, načež jsme se k tomu vyjadřovali vulgárně i literárně. Přema svůj postoj k české lingvistice shrnul v básni: Doktor Poldauf Ivan, kořalky je pijan. Pije taky pivíčko, s Vladimírem Skaličkou. A Miroslav Komárek, dá si také pohárek. Potom všechny doktorky, jdou s nimi do Ponorky. Já jsem pak na nástěнку fakultního časopisu FF Fórum, který jsme založili s Petrem Hanuškou, zavěsil povídku „Jak šli Ježek a Krtek na Komárka“. V opravných termínech jsme pak prolezli.

5. Čemu všemu jste se po ukončení studia věnoval, či kde jste pracoval? Kde momentálně působíte?

V Praze jsem po r. 1987 učil na základní škole, pracoval v redakci informační agentury a byl jsem korektorem v deníku Sport. V r. 1994 jsem získal místo odborného asistenta na PdF UP v Olomouci, kde jsem strávil 20 let. Pracoval jsem také jako finanční a pojišťovací poradce, v době, kdy to bylo finančně zajímavé a snadnější než dnes. Krátce jsem pobyl v Městské knihovně v Olomouci a tři roky jsem působil jako učitel na ZŠ v Němčicích nad Hanou. V současné době jsem

zaměstnán v Národním ústavu pro vzdělávání v Praze.

6. Pracoval jste také jako vedoucí Katedry českého jazyka a literatury na UPOL. Jak se vám na této pozici líbilo?

Byla to náročná práce, ale naučila mě toho hodně. Hlavně jsem snažil jednat s kolegy na rovinu a nezatěžovat je zbytečnou administrativou. Jenže člověk míní ... Práce a nároků postupně přibývalo, zvyšovaly se počty přijatých studentů i počty studijních oborů. Byly zrušeny ústní přijímací pohovory a později i přijímací zkoušky z češtiny. Postupně jsme museli snižovat nároky na studenty... Nabírali jsme také doktorandy, kteří pomáhali s výukou. Ale když jsem byl v roce 2012 zapsán jako garant 17 předmětů v různých formách studia, a to v jenom semestru... Podařilo se nám také realizovat několik projektů a otvírali jsme nové studijní programy.

7. Za vašeho vedení získala katedra akreditaci ke spoustě studijních programů. Na to musíte být patřičně hrdý.

Byla to administrativně náročná práce, která se pravidelně opakovala. Podařilo se mi přivést na fakultu několik kolegů, kteří jsou dnes oporami naší katedry. Ke spolupráci jsem získal slovenského lingvistu profesora Pavola Odaloše. Inicioval jsem založení mezinárodních konferencí zaměřených na didaktiku mateřského jazyka. Vedl jsem také rozsáhlý tříletý projekt, z něhož pochází výstup Komunikační výchova v praxi (www.komunikacnivychova.cz).

8. Vydával jste i vlastní literaturu. Co vás k tomu vedlo? Představil byste ji krátce?

Psaní mě vždycky bavilo, začal jsem prvním pokusem v pěti letech J. Na gymplu to byly básničky pro kamarády a povídky do šuplíku, na vysoké jsme už se spolužáky poezii a prózu zveřejňovali. Trochu jsem zpychl, když mi tři povídky pochválil redaktor Mladého světa Ladislav Verecký. Asi v roce 1996 mi ve Votobii měla vyjít knížka povídek, měli už pro mě připravenou smlouvu, ale pak z toho jaksi sešlo. Občas mi něco vyšlo v literárních časopisech, něco se dá dohledat na internetu, třeba povídka Hra se slovy a obrazy.

9. Čemu se věnujete ve svém volném čase?

Hraju závodně stolní tenis a rekreačně tenis, rád fotografuju, udělal jsem si dva masérské kurzy. Rád čtu, starám se o zahradu, zajímám se o historii, mám rád hlavně starověk. Jsem také nadšený filmový a divadelní divák. Občas zveřejním nějakou básničku na Facebooku. V posledních deseti letech

cvičím jógu a vedu také kurzy pro veřejnost. Pročítám si starodávne texty „východní filozofie“ i jejich současné interpretace a pokračovatele. Dvakrát jsem byl v Indii, kde jsme pobývali v ášramech, na svatých místech a poznávali život obyčejných lidí. Měl jsem také příležitost navštívit khumba mélu. Velkou poctou pro mě bylo, když mi nestor slovenské jógy Milan Polášek předal osvědčení pro instruktora satjajógy. V poslední době mi velkou radost udělalo vydání knížky Řeč i mlčení křížů, kterou jsem připravil s panem Karlem Kavičkou. Zažil jsem několikrát, že nad fotografiemi těch tichých svědků, kteří nás přesahují, lidé plakali.

10. Čemu byste se chtěl věnovat v budoucnu? Máte nějaké konkrétní cíle, kterých byste chtěl dosáhnout?

Chtěl bych vydat ještě další knížku se svými fotografiemi, jeden projekt už mám v hlavě. Také mám v šuplíku 2 sbírky básní a jednu povídkovou knížku, tak uvidíme. A mám ještě jeden tajný cestovatelský plán. V každém případě se nadále budu věnovat józe a stále hledat, ztrácet, nacházet, přijímat a rozdávat.

Rosettská deska

Vítej v mém životě

„Smutný je život otroka. A ještě smutnější je život svobodného člověka, který se nemůže rozhodovat. Snažíš se žít, ale nejde to. A tak jen bloudíš. Nedokážeš dýchat. Ten tlak od ostatních tě ničí. Ale nedokážeš se zvednout. Tohle je má každodenní rutina. Celou dobu v pekle. Všichni mě dusí. Ale žiju. To je to nejdůležitější.“

Učitel se podíval mým směrem ve chvíli, kdy jsem zvedl oči. Malý úsměv ho měl přesvědčit, že dávám pozor a soustředím se na jeho výklad. Ale nevyšlo to. Během chvíle jsem stál u tabule a snažil se odpovědět na všechny otázky toho protivného chlapíka. Schválně si sedl na stolek, pokoušel se být vyšší než já. Snažil se. Ale moc mu to nešlo. Těžkou jsem skrýval úsměv. Naštěstí den před tím vyhrožoval přepadovkou, takže většina otázek byla pro mě poměrně hračka. Čím dál víc důvodů k úsměvu. Nemohl se mnou nic dělat, a tak jsem za chvíli zase seděl v lavici. Depresivní nálada, která mi většinou dodává inspiraci, naneštěstí polevila. Takže v mé ruce byla za chvíli místo pera tužka a já svůj děsivý výtvar zdobil ještě horšími dekoracemi. Netrpím deprese, ale dodávají mi hodně inspirace. Smutné chvíle jsou ty, ve kterých se nejvíce projevuje můj talent. Ale bohužel velice rychle polevují. No, aspoň se se pokusím napsat něco méně depresivního...

Autor: Veronika Bereczová

Bienvenue dans ma vie

„La vie d'un esclave est triste. Mais la vie d'une personne libre qui n'est pas capable de se décider est encore plus triste. Tu essaies de vivre, mais tu n'y arrives pas. Alors tu te laisses aller. Tu n'arrives pas à respirer. La pression des autres te détruit. Mais tu n'arrives pas à te relever. Voilà ma vie quotidienne. Un enfer permanent. Tout le monde m'étouffe. Mais je vis. C'est le plus important.“

Le professeur a regardé dans ma direction au moment où j'ai levé les yeux. Mon petit sourire était censé le convaincre que j'étais attentif et concentré sur son explication. Mais cela n'a pas marché. Quelques secondes plus tard, j'étais au tableau en train d'essayer de répondre à toutes les questions de ce bonhomme antipathique. Il s'est intentionnellement assis sur le bureau, il voulait être plus haut que moi. Il voulait. Mais cela n'était pas très efficace. J'ai eu du mal à ne pas sourire. Par chance, la veille il nous avait menacé d'un contrôle surprise donc je répondais à la plupart des questions les doigts dans le nez. Encore une raison de plus pour sourire. Comme il ne pouvait rien faire avec moi, j'ai rapidement été de retour sur ma chaise. L'humeur dépressive qui est ma source d'inspiration s'est malheureusement estompée. Dans ma main, il y avait désormais un crayon à la place du stylo, et j'illustrai ma création d'ornements encore plus effrayants. Je ne souffre pas de dépression mais elle me donne

l'inspiration. Les moments tristes sont ceux pendant lesquels mon talent se manifeste le plus. Mais hélas, ils se dissipent très rapidement. Au moins, j'essaierai d'écrire quelque chose de moins dépressif...

Překladatel: Marion Berard

Добро пожаловать в мою жизнь!

Жизнь раба грустна. А ещё грустнее жизнь свободного человека, который не может принимать решение. Пробыешь жить, но не получается. Потом только блуждаешь. Не можешь дышать. Тот пресс со стороны других меня уничтожает. Нет сил подняться. Это моя каждодневная рутина. Всё время в аду. Все меня душат. Но я живу. А ведь это самое главное.

Учитель посмотрел на меня в тот момент, когда я поднял глаза. Лёгкая улыбка должна была убедить его в том, что я внимательно слушаю объяснение. Но не сработало. Через минутку я стоял у доски и старался ответить на все вопросы того противного мужичка. Он специально сел на стол, чтобы быть выше, чем я. Старался, но неуспешно. Я с трудом скрывал смех. К счастью, день до того угрожал опросом, поэтому большинство его заданий была для меня пара пустяков. Ещё больше повода для смеха. Ничего со мной не сделал, поэтому я опять сел за парту.

Депрессивное настроение, которое меня вдохновляет, к несчастью начало испаряться. Так что со временем в моей руке вместо ручки был карандаш и свой ужасный рисунок я дополнял ещё ужаснейшими деталями. Хандрой я не стардаю, но странно, что она приносит мне вдохновение. Грустные моменты, как правило, те, в которых в большей степени проявляются мои способности. К сожалению, это очень короткие моменты. Но и так это хорошо, по крайней мере напишу что-то более позитивное...

Překladatel: Jelena Nečasová, Kristina Kratochvílová a Kateřina Ivánková

Willkommen in meinem Leben

„Traurig ist das Leben eines Sklaven. Aber noch trauriger ist das Leben eines freien Menschen, der sich nicht entscheiden kann. Du bemühst dich, aber es geht nicht. Und so wirrst du nur umher. Du schaffst nicht zu atmen. Der Druck von anderen zerstört dich. Aber du schaffst es nicht aufzustehen. Das ist meine alltägliche Routine. Die ganze Zeit in der Hölle. Alle bringen mich um den Atem. Aber ich lebe. Das ist das wichtigste.“

Der Lehrer hat in meiner Richtung geschaut in den Moment, als ich hinauf geschaut habe. Ein kleines Lächeln sollte ihn überzeugen, das ich aufpasse und mich auf seine Darlegung

konzentriere. Aber es hat nicht geklappt. Im Moment habe ich an der Tafel gestanden und habe mich bemüht alle Fragen dieses unausstehlichen Kerls zu beantworten. Absichtlich setzte er sich auf den Lehrerstuhl, er versuchte größer zu sein als ich. Er bemühte sich. Aber es ging ihm nicht. Mit Mühe habe ich mein Lächeln versteckt. Zum Glück hat er ein Tag vorher mit einem Überfall-Test gedroht, sodass die meisten Fragen waren für mich ein Kinderspiel. Um das mehr Gründe zu lächeln. Er konnte mit mir Nichts machen und so habe ich im Moment wieder in der Schulbank gesessen. Depressive Stimmung, die mich immer inspiriert, hat unglücklicherweise nachgelassen. Also in meiner Hand war in einer Weile statt einer Feder ein Bleistift, und ich verzierte mein unheimliches Werk mit noch schlimmeren Dekorationen. Ich leide nicht unter Depressionen, aber sie geben mir viel Inspiration. Traurige Weilen sind die, in denen sich am meisten mein Talent zeigt. Aber leider lassen sie schnell nach. Na ja, jedenfalls versuche ich etwas weniger depressives zu schreiben.

Překladatel: Petra Šnajdrová

Welcome to my life

„Life of slave is miserable and even sadder is the life of a free citizen that cannot make decisions. You are trying to live, but it is not possible. So,

you only wander. You cannot breathe. The pressure that everyone creates slowly destroys you. But you cannot stand up. This is my everyday routine. Whole time in hell. Everyone suffocates me. But I live. That is the most important thing.“

Teacher looked in my direction when I looked up with my eyes. Small smile on my face should have convinced him that I pay attention and focus on his explanation. But it did not work. In a while I was standing in front of a whiteboard and tried to answer all the question that obnoxious man asked. He sat on a desk on purpose, he tried to be taller than me. He was trying but it did not work very well. I hardly hid my smile. Fortunately, he threatened us with test yesterday, so most of the questions were a piece of cake for me. Even more reasons for a smile. He could not do anything with me so in a while I was sitting in my desk again. Depressive mood that usually gives me inspiration was unfortunately gone. So, in a moment there was a pencil in my hand instead of a pen and I could ornament my frightening creation with even worse decorations. I do not suffer from depressions but they give me a lot of inspiration. Sad moments are the ones where my talent truly shows. Unfortunately, they go away very fast. At least I can try to write something less depressive.

překlad: Daniel Rozehnal

Bienvenidos en mi vida

intentaré escribir algo menos
depresivo...

„Triste es la vida de un clavo. Y además más triste es la vida de un hombre soltero quien no se puede decidir. Intentas vivir pero no puedes. Pues solo divagas. No puedes respirar. La presión de los demás te destruye. Pero no se puedes levantar. Esto es mi rutina de todos los días. Todo el tiempo en el infierno. Todos me fríen. Pero vivo. Esto es lo más importatnte.“

El profe miró a mi dirección en el momento cuando levantó los ojos. Una sonrisa pequeña lo debería convencer que estoy prestando atención y me estoy concentrando en sus palabras. Pero esto no quedó bien. Durante un momento estuve delante de la pizarra y intenté responder a todas las preguntas de este hombre pesado. Él se sentó a una mesa – intentaba estar más alto que yo. Intentaba mucho. Pero no lo salió muy bien. Ocultó una sonrisa difícilmente. Por suerte un día antes había amenazado por un exámen escrito pues la mayoría de las preguntas fue bastante fácil para mí. Más y más razones para sonrisa. No pudo hacer nada conmigo pues después de un momento me sentí en la mesa de nuevo. El humor depresivo que casi siempre me da la inspiración, desgraciadamente salió. Pues en mi mano no estuvo el boli pero un lápiz y yo decoró mi obra fatal con unas decoraciones terribles. No sufro por unas depresiones pero me dan mucha inspiración. Los momentos tristes son los en que lo más manifiesta mi talento. Pero desgraciadamente salen muy rápidamente. Pues por lo menos

Překlad: Eva Novotná

Básně studentů

Po konci

Až zhasne

poslední hvězda

Až zvadne

každá z růží

Světlo a tma se zkříží

Nebude nic

a bude vše

Budu vyčítat si v hrobě

že světu neřekl jsem víc

A co až vše zanikne

Až zde nebudou ani stromy a
květiny

A včely na nich bzučící

A pes si v stínu ležící

Až zde nebude hukot vody

A v noci světlo měsíce

A v lesích žádné čerstvé plody

Až pomře vše a zmizí v hrobě

Tak kdo po tom zas přijde k tobě
A pohladí tě po tvých vlasech

Bude mluvit o starých časech

Pak vzal by tě kolem ramen

A políbil tě na tvé rty

Kdo udělá to řekni mi

Když domov je nám urnami.